

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8CdoR/10/2025
Identifikačné číslo spisu:	3722200699
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3722200699.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: Q. H., narodený XX. N. XXXX, zastúpený kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica, dieťa rodičov, matka: J. R. narodená XX.I. XXXX, C. H. B. XX, právne zastúpená: Advokátska kancelária Mestická, Slovíková, s.r.o., Žilina, Hviezdoslavova 6, otec: I. H., narodený XX. S. XXXX, C. H., Š. XXXX/XXX, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Róbert Fatura, advokát, s.r.o., Považská Bystrica, Centrum 18/23. IČO: 46 528 644, o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. PB-12P/10/2022, v konaní o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, z 18.januára 2024, č.k. 15CoP/64/2023-221, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 18.januára 2024, č.k. 15CoP/64/2023-221 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 20. marca 2023 č. k. 12P/10/2022-167 (ďalej len „súd prvej inštancie“) vo výroku II. , ktorým súd uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletého Q. H., nar. XX. N. XXXX výživným vo výške 100 Eur mesačne, ktoré bude poukazovať vždy k 15. dňu v mesiaci, vopred k rukám maloletého, od právoplatnosti rozsudku. V ostatných výrokoch ostáva rozsudok súdu prvej inštancie nezmenený. Ďalej rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

2. Súd prvej inštancie výrokom I. schválil rodičovskú dohodu, ktorou zveril maloletého Q. H., nar. XX. N. XXXX do striedavej starostlivosti, upravil podmienky osobnej starostlivosti a rozhodol, že trvalým bydliskom bude trvalé bydlisko otca. Daňový bonus bude poberať otec, rodinné prídavky bude poberať matka. Výrokom III. rozhodol, že sa týmto menia rozsudky Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 3P/72/2015, zo dňa 19.01.2016 a rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 8P/9/2017, zo dňa 22.05.2019, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 4CoP/50/2019, zo dňa 19.05.2021. Výrokom IV. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Tieto výroky neboli predmetom odvolacieho konania a nie sú predmetom dovolacieho konania.

3. Súd dokazovaním zistil, že naposledy bola otcovi i počas trvania striedavej osobnej starostlivosti stanovená vyživovacia povinnosť rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 19.05.2021, a to na sumu 170 Eur mesačne. V zmysle ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine vyplýva, že výživné možno zvýšiť, resp. znížiť len vtedy ak sa zmenia pomery, či už na strane maloletého dieťaťa alebo na strane jeho rodičov, a teda v danom prípade pri zmene už určeného výživného súd musí prihliadnuť len na podstatné zmeny, či už na strane rodičov alebo maloletého, ktoré by mohli privodiť zmenu skoršieho rozhodnutia. Pokiaľ ide o maloletého Q., je nepochybné, že tento v čase poslednej úpravy výživného navštevoval prvý stupeň základnej školy, v súčasnosti je už žiakom 6. ročníka základnej školy. Už len táto skutočnosť ustálená súdna prax považuje za zásadnú zmenu pomerov. Maloletý je starší, vyspelejší, prirodzene vzrástli i životné náklady. Hoci rodičia sa na úhradách za školu, basketbalový krúžok podieľajú viac menej na polovicu, odôvodnené potreby oprávnenej osoby nezahŕňajú len ošatenie, obuv, bytové potreby, ale sú koncipované širšie, zahŕňajú potreby zdravotné, kultúrne. Na strane matky taktiež došlo k zmene pomerov, a to v tom smere, že v čase poslednej úpravy výživného bola zamestnaná, v súčasnosti je na rodičovskej dovolenke, pribudla jej jedna vyživovacia povinnosť, a teda jej príjem sa znížil, hoci na druhej strane jej pribudol príjem z prenájmu bytu. Bolo tiež preukázané, že väčšinu výdavkov platí jej súčasný manžel. Na druhej strane tým, že matka sa presťahovala, odpadol jej výdavok 67,- Eur na vozenie maloletého Q. do školy do Považskej Bystrice.

4. Pokiaľ išlo o pomery na strane otca, súd má za to, že u tohto k zmene pomerov nedošlo, okrem toho, že sa mu narodilo druhé dieťa. To, že otcovi pribudla vyživovacia povinnosť už bolo súdom zohľadnené a aj z tohto dôvodu mu bola pôvodná suma výživného vo výške 220,- Eur od 04.júla 2020, teda odo dňa narodenia druhého syna, znížená na sumu 170,- Eur. Je síce zrejmé, že otec má deklarovaný príjem zo zamestnania 526,19 Eur, avšak súd má za to, že tento nezodpovedá reálnym mesačným výdavkom, ktoré otec pravidelne každý mesiac vynakladá. Príjem otca a jeho partnerky, ktorá poberá rodičovský príspevok predstavuje spolu 852,19 Eur, pričom celkové ich výdavky predstavujú sumu minimálne 1.397,97 Eur, pričom otec v takto deklarovaných výdavkoch nezahrnul napríklad stravu a telefóny, ktoré výdavky nepochybne s partnerkou taktiež vynakladajú. Súd neuveril tvrdeniam otca, že väčšinu výdavkov platí jeho partnerka, a to z úspor, resp. z dedičstva, táto skutočnosť nebola nijako preukázaná, naopak z predložených výpisov vyplýva, že väčšina platieb odchádza z jeho účtu. Súd preto u otca vychádzal z príjmu, ktorý, ktorý by otec mohol dosahovať a ktorý je preukázaný jeho reálnymi výdavkami podľa výpisov z účtu a jeho vlastných tvrdení. Preto mal súd za to, že otcov príjem je minimálne vo výške, ktorá bola stanovená už Krajským súdom v Trenčíne, a to 1 600 Eur -1 700 Eur, jeho výdavky sú taktiež približne rovnaké ako v čase poslednej úpravy výživného (tieto sa zvýšili v podstate len z dôvodu rastu cien), a teda k zmene pomerov na jeho strane ani v tomto smere nedošlo.

5. Súd vzhladol zmenu pomerov na strane maloletého (nástup na druhý stupeň základnej školy, maloletý je starší, vyspelejší, zvyšujú sa jeho odôvodnené potreby), ktorá zmena by však neodôvodňovala zníženie pôvodne určeného výživného, práve naopak. Na strane matky však nepochybne sa výdavky na maloletého znížili, keď jej odpadol výdavok na vozenie maloletého Q. do školy, a preto súd znížil vyživovaciu povinnosť na maloletého zo sumy 170,- Eur na sumu 100,- Eur mesačne.

6. Pokiaľ otec žiadal vyživovaciu povinnosť v rámci striedavej osobnej starostlivosti zrušiť, súd uviedol, že neurčenie vyživovacej povinnosti pri striedavej osobnej starostlivosti prichádza do úvahy vtedy, ak obaja rodičia majú približne rovnaké majetkové, zárobkové a osobné pomery a dĺžka striedavej osobnej starostlivosti je približne rovnaká. Súd však vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že majetkové a zárobkové pomery rodičov sú rozdielne, otec má niekoľkonásobne vyšší príjem ako matka, a teda výživné je potrebné určiť z dôvodu, aby matka mohla maloletému zabezpečiť také podmienky ako má maloletý v čase, keď je v starostlivosti otca. V tomto smere súd tiež poukazuje na skutočnosť, že hoci životná úroveň matky nie je zlá, túto jej zabezpečuje práve jej súčasný manžel, ktorý hradí väčšinu výdavkov.

7. Odvolací súd konštatoval, že súd v novom konaní posudzoval len, či nastala zmena pomerov. Nemá možnosť a ani nemôže prehodnocovať predchádzajúce právoplatné rozhodnutie. Svojim novým

rozhodnutím však môže reagovať na zmeny, ktoré nastali od posledného rozhodnutia upravujúceho práva a pomery na strane rodičov a detí (§ 78 Zákona o rodine). Pokiaľ teda súd v právoplatnom rozhodnutí konštatoval potencionálny príjem otca (vzhľadom na jeho deklarované výdavky), príjem vyšší ako ho preukazoval v konaní, z takejto možnosti vychádzal aj súd v tomto prípade, keď prehodnocoval zmenu pomerov na strane otca. Správne potom konštatoval, že na strane otca vo vzťahu k jeho príjmom k zmene pomerov nedošlo. Za tejto situácie, aj keď dieťa je v striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov a približne rovnakým pomerom sa podieľajú rodičia na platení jeho výdavkov súvisiacich s návštevou školy a mimoškolskými aktivitami, správne súd prvej inštancie konštatoval, že otec ma vyšší príjem oproti matke a zaviazal ho na vyrovnanie životnej úrovne dieťaťa (počas pobytu u matky) platením výživného, a to vo výške 100 Eur. Došlo tak teda od poslednej úpravy výživného k jeho zníženiu, keď súd zohľadňoval znížené náklady matky v súvislosti s dopravou, ktoré mala do doby presťahovania sa do Považskej Bystrice. Súd prvej inštancie tak v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal otec v zastúpení advokátom včas dovolanie z dôvodu podľa § 420, písm. f) CSP, s tým, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal, že rozhodnutie súdu je podľa jeho názoru arbitrárne, nedostatočne odôvodnené a súd nedostatočne vysvetlil svoje závery, čím porušil právo otca na spravodlivý proces. Dovolateľ zopakoval a zhrnul skutkový stav. Uviedol, že ak súd aj akceptoval potencionálny príjem otca, ktorý uvádza súd ako preukázaný, v súčte s príjmom jeho partnerky je na úrovni príjmu matky s manželom, a teda majú rodičia príjmové a majetkové pomery rovnaké. Súd prvej inštancie nevyhodnotil existenciu druhého dieťa oboch rodičov identicky u matky a otca, keďže u matky na to prihliadol a u otca iba skonštatoval, že k zmene pomerov nedošlo, avšak uvedené konštatovanie súdu nie je pravdivé, keďže druhý syn otca - maloletý S. začal navštevovať materskú školu, a tak sa náklady na neho otcovi navýšili. Súd taktiež žiadnym spôsobom nevyhodnotil a nezohľadnil zhoršený zdravotný stav partnerky otca, čo v čase rozhodovania súdu a aj do budúcnosti výrazne ovplyvňuje možnosti otca. Pokiaľ prvostupňový súd vyhodnotil príjem a uhrádzanie bežných životných nákladov otca v jeho neprospech, otec s takýmto záverom nesúhlasí, pričom poukazuje na to, že jeho príjem a zárobkové možnosti sú také, aké preukázal v rámci ním predložených dôkazov, a tak nie je možné iba z pozície subjektívneho hodnotenia prejsť k tzv. potencionalite jeho príjmu. Otec maloletého zároveň poukazuje na to, že v rámci prvostupňového dokazovania preukazoval u svojej partnerky existenciu úspor, ktoré však neboli zohľadnené z hľadiska úhrady spoločných nákladov domácnosti s otcom maloletého. V prípade, ak by prvostupňový súd tieto akceptoval nemôže dôjsť k záveru o neuverení súdom príjmovým pomerom otca maloletého a to práve z dôvodu, že nedisponuje dostatkom príjmu na ich úhradu. Ako z hore uvedeného vyplýva, súd pri komplexnom hodnotení dôkazov mal vyživovaciu povinnosť zrušiť, a to okrem už uvádzaného aj z dôvodu striedavej starostlivosti a rovnakého podieľania sa na životných nákladoch maloletého zo strany otca a matky, ak nie väčším podielom zo strany otca. Príjmy a majetkové pomery oboch rodičov sú prakticky pri ich komplexnom hodnotení veľmi podobné, čo sa odráža aj na adekvátnej životnej úrovni maloletého Q.. Konajúce súdy sa nedostatočne vyjadrili k relevantným námietkam otca a nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutie, čím bolo porušené právo otca na spravodlivý proces. Zároveň súd nevyhodnocoval potencionalitu príjmu u matky z prenájmu bytu, pričom uvedené vyhodnotiť mal, keďže u otca potencionalitu príjmu skúmal.

9. Navrhoval, aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 15CoP/64/2023-221 zo dňa 18.januára 2024 a rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 12P/10/2022-167 zo dňa 20.marca 2023 a vec vrátil súdu na nové rozhodnutie.

10. Matka vo vyjadrení zo dňa 29. apríla 2024 v zastúpení advokátkou, k dovolaniu otca uviedla, že s rozhodnutím súdu v celom rozsahu súhlasí. Oba pri rozhodovaní o výške vyživovacej povinnosti vychádzali z poslednej úpravy, a to z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19. mája 2021, kedy bola vyživovacia povinnosť určená na sumu 170 Eur s prihliadnutím na vtedy aktuálny príjem matky a

skutočnosť, že matka žila v Žiline. V súčasnosti je na rodičovskej dovolenke s druhým dieťaťom, synom Oliverom, poberá rodičovský príspevok. Zároveň sa presťahovala zo Žiliny do Považskej Bystrice, čím jej odpadol výdavok na dopravu. Súd tieto skutočnosti zohľadnil a v rozsudku sa s nimi aj vysporiadal. Zmena pomerov na strane otca od posledného rozhodovania v roku 2021 nenastala, keďže mal druhé dieťa už v čase poslednej úpravy výživného, taktiež jeho partnerka nepracovala - rovnako tak, ako v súčasnosti, a to bez ohľadu na to, či z dôvodov rodičovskej dovolenky alebo zdravotných dôvodov. Zdôraznila, že podieľanie sa manžela matky mal. dieťaťa na prevažnej väčšine životných nákladov nie je dôvodom na to, aby vyživovacia povinnosť otca bola zrušená. Primárnu vyživovaciu povinnosť k dieťaťu majú rodičia, nie ich partneri, resp. manželia. Navrhovala, aby dovolací súd dovolanie otca zamietol.

11. Kolízny opatrovník mal. Q. H. - Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica, odbor sociálnych vecí a rodiny, oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí vo vyjadrení zo dňa 10. apríla 2024 uviedol, že sa naďalej pridrižiava svojich vyjadrení v rámci súdneho konania vo veci úpravy práv a povinností rodičov k maloletému Q. H., vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica (ďalej len „OS PB“), č.k. 12P/10/2022, v plnom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím Okresného súdu Považská Bystrica. Taktiež sa naďalej pridrižiava svojich vyjadrení v správe zo dňa 26.4.2023, podanej k odvolaniu otca voči rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica. V plnom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím Krajského súdu Žilina, ktoré rešpektuje najlepší záujem mal. dieťaťa.

12. Najvyšší súd uznesením z 30. októbra sp. zn. 8CdoR/8/2024 dovolanie otca odmietol so stručným odôvodnením podľa § 451 ods.3 CSP.

13. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nálezom z 13. mája 2025 č.k. III. ÚS 143/2015-19 rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8CdoR/8/2024 z 30. októbra 2024 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8CdoR/8/2024 z 30. októbra 2024 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V bode 19 odôvodnenia uviedol, že: „všeobecné súdy sa najmä žiadnym spôsobom nezaoberali námietkou sťažovateľa uplatnenou v odvolacom aj dovolacom konaní spočívajúcou v nevyhodnotení potencionálneho príjmu matky maloletého, ktorý mal pochádzať z prenájmu bytu. V ich rozhodnutiach absentuje akékoľvek zhodnotenie tejto otázky, a to aj napriek tomu, že súdna prax potencialitu príjmov rodičov bežne skúma a vyhodnocuje v konkrétnych okolnostiach vecí. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľovi nebola zo strany všeobecných súdov, najvyšší súd nevynímajúc, poskytnutá odpoveď na nastolenú námietku, ktorej posúdenie mohlo mať vplyv na výsledok konania. Preto ho nemožno považovať za presvedčivé ani za preskúmateľné v celom jeho rozsahu, v nadväznosti na čo nie je ani ústavne udržateľné“.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je dôvodné a preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

16. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej

alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

21. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov.

22. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

23. Dovolateľ namietal, že rozhodnutie súdu je podľa jeho názoru nedostatočne odôvodnené a súd nedostatočne vysvetlil svoje závery, čím porušil právo otca na spravodlivý proces. Tvrdil, že súd pri komplexnom hodnotení dôkazov mal vyživovaciu povinnosť zrušiť, a to okrem už uvádzaného aj z dôvodu striedavej starostlivosti a rovnakého podieľania sa na životných nákladoch maloletého zo strany otca a matky, ak nie väčším podielom zo strany otca. Príjmy a majetkové pomery oboch rodičov sú prakticky pri ich komplexnom hodnotení veľmi podobné, pričom vychádzal z majetkových pomerov manžela matky, ktorý nie je rodičom mal. Q. H..

XX. Najvyšší súd po preskúmaní námietok otca bol viazaný názorom ústavného súdu. Ústavný súd dal do pozornosti dovolaciemu súdu konkrétnu skutkovú okolnosť s tým, že: „... všeobecné súdy sa najmä žiadnym spôsobom nezaoberali námietkou sťažovateľa uplatnenou v odvolacom aj dovolacom konaní spočívajúcou v nevyhodnotení potencionálneho príjmu matky maloletého, ktorý mal pochádzať z prenájmu bytu“.

25. Podľa § 2 ods.1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej „CMP“) na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

26. Podľa § 442 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok („CSP“) Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

27. Vzhľadom na to, že ústavný súd dal do pozornosti konkrétnu skutočnosť, ktorou sa všeobecné súdy nezaoberali, a to potenciálny príjem matky maloletého, ktorý mal pochádzať z prenájmu bytu, je potrebné aby odvolací súd v ďalšom konaní túto skutočnosť preskúmal a vyhodnotil ju v rámci skúmania majetkových pomerov matky v zmysle § 62 ods.2 zákona č. 36/2005 Z.z o rodine v účinnom znení.

28. Odvolací súd a ani súd prvej inštancie sa nezaoberali námietkou otca o vyhodnotení potenciálneho príjmu matky, ktorý mal pochádzať z prenájmu bytu. V zmysle ustálenej súdnej praxe sa vyhodnocuje príjem ako aj potenciálny príjem oboch rodičov. Až po tomto komplexnom vyhodnotení môže odvolací súd dospieť k záveru o určení výživného na maloletého, ktorý bude spôsobilý dať odpoveď na všetky nastolené otázky a námietky.

29. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s predmetnými ustanoveniami zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

30. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.